

TY ČUNĚ!

KAPESNÍ SBÍRKA NEHORAŽNÝCH PRASÁREN

PROCHÁZKA ODVRÁCENOU STRANOU ČESKÉ LITERATURY
A KULTURY OD STŘEDOVĚKU PO DNEŠEK

— NAPSAL RADIM KOPÁČ ← ČUNĀTA
— NAKRESLIL JAROMÍR PLACHÝ

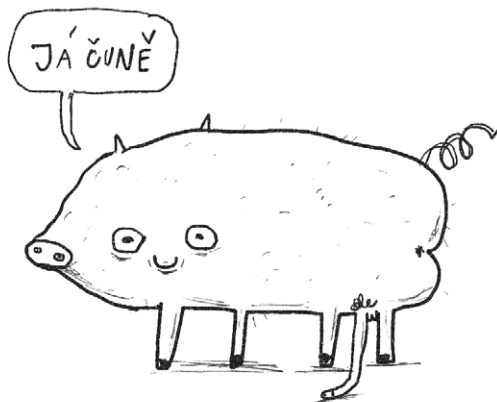
GRADA

TO NEJLEPŠÍ,
CO VYŠLO
Z NAKLADATELSTVÍ
GRADA!

ČTENÁŘŮM SMRDÍ NOHY A PODPAŽDÍ!

TY ČUNĚ!

NAPSAL RADIM KOPAČ

NAKRESLIL JAROMÍR PLACHÝ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Napsal Radim Kopáč
Nakreslil Jaromír Plachý

KDO TU KNIHU ZNEUŽÍJE,
TAK TOMU PŘÍPÍCHNU
PINĐOURA V GRADĚ
NA NÁSTĚNKU!

Ty čuně!

Kapesní sbírka nehorázných prasřen

Procházka odvrácenou stranou české literatury a kultury
od středověku po dnešek

Vydala GRADA Publishing, a. s.

U Průhonu 22, Praha 7

tel.: 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9 893. publikaci

STEJNÁ KUNDA JAK TEN ILUSTRÁTOR

Obálka Jaromír Plachý

Sazba Jan Šístek

ŠÍSTEK OLIZUJE KLIKY!

Odpovědná redaktorka Šárka Kratochvílová

Redaktor Jan Nejedlý

NUTÍ KOLEGY DO PRASŘEN!

Počet stran 120

První vydání, Praha 2025

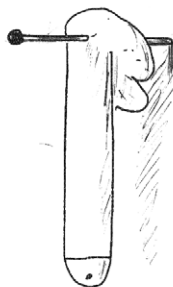
VYNDÁVÁ SI ŽMOLKY CHLUPŮ Z PUPÍKU
A DÁVÁ SI JE POD POLŠTÁŘ.

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© GRADA Publishing, a. s., 2025

ISBN 978-80-271-7764-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-5615-3 (print)

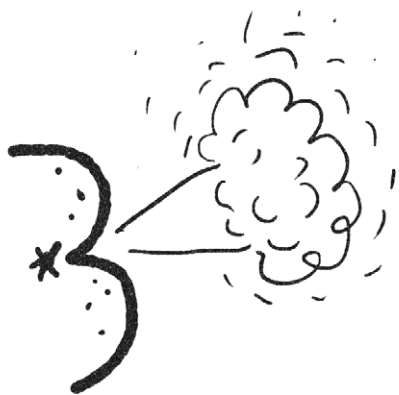

OBSAH

- I Předmluva *BLA BLA BLA BLA BLA*
- II Folklor tehdy *ČUŇÁRNY MINULOSTI*
- III Folklor dnes *ČUŇÁRNY SOUČASNOST*
- KUREVNÍCI* IV Kurvy & bordely
- V Krásy avantgardy *JO KRÁSY... PRAŠÁRNY TAM JSOU!*
- VI Erotika u velikánů *VOBŠOURNÍCI TO BYLI!*
- VII Slast & chlast *JEN PRCAT A CHLASTAT*
- VIII Jazyk plný prasáren
- IX Všecko je na hovno!
- X Prdím, prdíš, prdíme *A PAK VŠICHNI SMRDÍME.*
- XI Pornografická literatura 2.0 *PRCANINY A PRČÁLISTI*
- XII Odpovědi na podnětné otázky k návaznému studiu
- HOVNO VÍTE, TAK SE DOUČTE!*

TOTO JE PRÁZDNÁ STRANA,
TA SE JMENUJE VAKÁT
A NIC NA NÍ NENÍ.
JEN NĚCO, CO NENÍ
VIDĚT. JAKO PRD.

NEBO HOVNO.

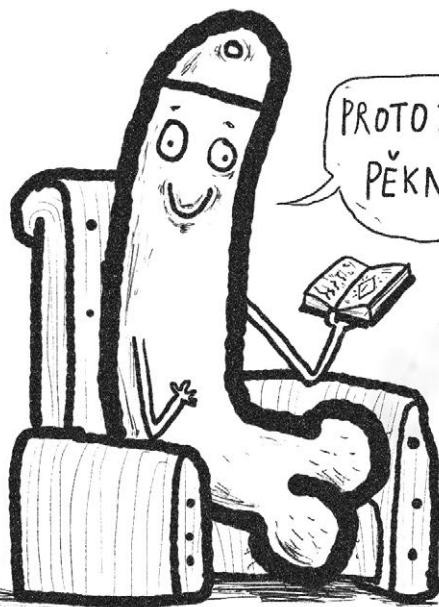

ALE HOVNO VLASTNĚ JE VIDĚT.
TAK TO SME TO POSRALI...

PŘEDMLUVA

ANEŽ JAK VÁM
TAKZVANÝ ODBORNÍK
POVÍ, PROČ ČÍST
TUTO PUBLIKACI.

PROTOŽE JSTE
PĚKNÝ ČUNĚ.

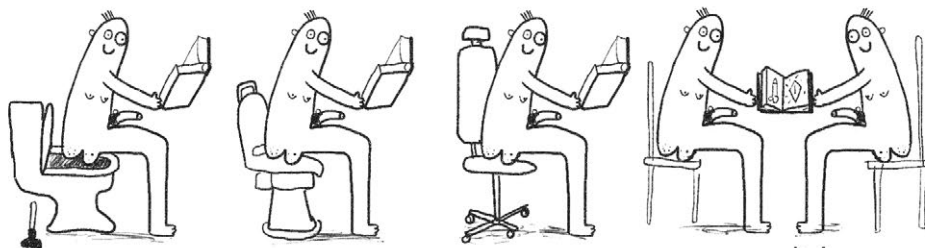

„Co to tam máš?“ – „Nic.“ – „Proč to schováváš?“ – „Neschovávám.“ – „Ukaž mi to!“ – „Neukážu!“ – „Dej to sem!“ – „Nedám!“ – „Co to je za nehoráznou prasárnu? Ty čuně!“

Možná taková dialogická přestřelka potká i tuhle knížku. Má k tomu navenek všechny předpoklady: je to tady totiž samá sprostárna. V textech i obrázcích. Samá „kunda“, „pindour“, „mrdání“, „prdění“, „sraní“ – a bůhvíco ještě. Prostě slova-zaříkání, co samozřejmě přitahují, ale taky trochu děsí, nebo rovnou úzkostně svírají. Takže když je problém, vždycky se tahle slova radši cenzorsky škrtnou nebo zavrou do klece autocenzury, aby se ne-dejbože nestala tělem! A je fuk, že jde o fikční světy, o literaturu, většinou sice nízkou, někdy ale taky pořádně vysokou.

K prasárnám má společnost dneska možná problematičtější vztah, než měla v pozdním středověku. Tehdy držely duše s tělem pevně pospolu, navzájem se posilovaly. Dneska jede každý na své triko: duše neví, co dělá tělo, a tělo se nestará o duši. Všechno to pak ještě komplikuje onnipotentní digitál: všude vidí, všude vleze. A přitom pořád platí jako nejlepší obrana jediné – zavřít na chvíli oči. A vidět a zakusit po svém veškerou tu obrodnou slast, kterou prasárny generují: ať v reálném životě, nebo v jeho literární nástavbě. Tu původní, čistou sílu. Schválně, zkuste si to...

„Co to tam máš?“ – „Ty čuně!“ – „Co si to dovoluješ?“ – „To je název té knihy...“ – „Jo tak, půjčíš mi to, můžu si to přečíst?“

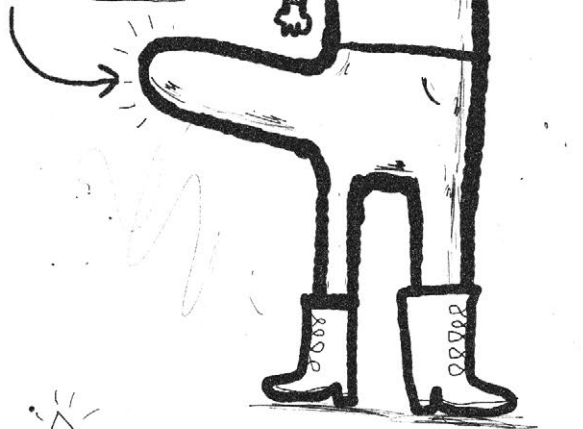
JDE ČÍST NA ZÁCHODĚ, V TRAMVAJI, PRÁCI NEBO S PŘÁTELI.

FOLKLOR TEHDY

LIDOVÝ
UMĚLEC
HLEDAJÍCÍ
INSPIRACI
V ŽIVOTE.

INSPIRACE

✓
MILOŠ
JE
PRÁST

PRASÁRNY

byly odjakživa doma nejvíc ve folkloru. Básně, písně a krátká vyprávění se předávaly přes generace, nejčastěji v osobním kontaktu. Folklor se zpíval a vyprávěl, kolektivně sdílel. Přes den při práci na poli, večer v křemě u piva a kořalky anebo v rodinném kruhu u společného jídla. A samozřejmě taky ve škole, kde rotovaly oblíbené „písně žáků darebáků“. Častým používáním se pak jednotlivé kusy formálně brousily a obsahově, motivicky variovaly.

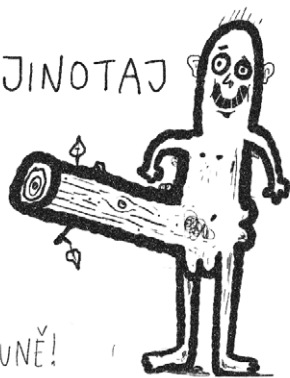
Konkrétního autora tady nikdo nehledal, folklor patřil všem. A bylo v něm všechno. Celý život. Láska a smrt. Všední den i věčnost. Smutek nad ztracenou milou nebo nenadálým koncem lidské existence – stejně jako bezprostřední záznam pudových procesů, včetně těch „nejšpinavějších“, za něž byly odjakživa považovány kohabitace a defekace čili „mrdání“ a „sraní“.

V některých kusech se objevovaly snahy tyhle procesy navenek trochu maskovat, umravnit, zahalit jinotajem, jako třeba v pozdněstředověkých verších typu „maso bez kosti provrtalo dievku“ nebo „nalit maso v zeli“ – anebo v jedné z nejznámějších česky psaných básní z konce 14. století, která se jmenuje „Naše sestra Jana“. Ovšem jinotaje to byly od počátku do konce dost průhledné. Posuďte sami:

KOHABITACE & DEFEKACE

JINOTAJ

*Naše sestra Jana
do školy jest dána,
ta nevěrná rána,
ta je provrtána.*

*Ve škole jest známa,
tam nelehne sama,
měkká je jest sláma:
Vrať se, ažť neslaje máma.*

*Ját se pak nevrátí,
ažť chvíli pokrácí.
Mili jsú mi žáci,
chtít mi medníka dáti.*

ČÍM TO JEN
JE, ŽE NA-
JEDNOU
NIKDO
NECHYBÍ?

Převvedeno do prózy by to znělo asi takhle: Do třídy nastoupila nová řádkyně. O jejím rozbujelém sexuálním apetitu se dozví obratem celá škola. A ona si – navzdory možnému postihu z matčiny strany – užívá se vstřícnými žáky, jak to jenom jde. O pár slok dál své prasácké rejdy představuje v kulinářské metafoře:

*Mój milý žáčku,
mój milý bracháčku,
g nynějšiemu čásku
daj mi svú klovásku!*

*Ját je sama uvařím,
v mém hrnečku přistavím,
svú slepičku přiložím
a krmičku osdobím.*

VALENTÝNSKÝ
RECEPT
NA FIKLOU
KLOBASU
VAŘENOU
V HRNÉČKU.

Folklor zažil v dějinách české literatury dva vrcholy. Na tom prvním byl hned ve 14. století, v době, kdy zdejší písemnictví vlastně startovalo svou kariéru – jakkoli se do češtiny tehdy ještě míchaly vlivy latinské, německé, hebrejské anebo staroslověnské. Živelná gotika, která žila nejen bohem, ale především konkrétním člověkem a jeho každodenností, byla s lidovou slovesností prostě zadobře. Folklor byl v těch časech populárním hracím polem. Mystické baroko ale tyhle elány dost krutě zadrželo. Místo „nevěrné rány“ a „medníka“ se najednou zpívalo zase jenom o bohu, místo těla byl všude samý duch. Prostě už žádné „dole“, jenom „nahore“. Jak rýmuje v *České mariánské muzice* Adam Michna z Otradovic (1600–1676): „Pán Ježíš jestiž můj ptáček, / můj utěšený miláček.“ Nebo: „Ó lásko, lásko, Kriste můj, / jaké vidím divadlo?“ Anebo do třetice: „Ach, miluji, ach, miluji, / můj Ježíši, tě miluji!“

Po baroku, té neslavné „době temna“, která se táhla skoro dvě století, přišel druhý folklorní vrchol: první polovina 19. století – a národněobrozenecké snažení. Tady byl sice folklor velmi žádanou položkou, počítalo se s ním jako s jedinečným zdrojem, který živil a uchovával krásy češtiny, když jazyku vnějškové, politicko-společensko-kulturní okolnosti nepřály. Jenže ten zájem byl dost zkreslující – jednak výběrový, jednak falšující.

Zaprvé: poptávané byly jenom ty kousky, které se hodily do výlohy budovatelského krámu. Takže rozhodně žádná tělesnost, žádné prasárny (a samozřejmě taky žádné výpady proti náboženství a jeho hlavnímu pozemskému pilíři, tj. církvi). A zadruhé: přepisovalo se. Když báseň nebo píseň zněla pěkně, ale pracovala s nepohodlnými motivy, prostě se ty pasáže přeskrtly a napsaly znova a líp. Dělal to mystifikátorský tandem Hanka s Lindou, dělal to Karel Jaromír Erben. Například s některými texty, které posbíral Jan Jeník z Bratřic (1756–1845) jako „písňe krátké“. Když u Jeníka omlouval opilec před svou nadržanou milkou chabou erekci („Šla má milá z krčmy, / můj Honzíčku, strč mi! / Kterak ti ho strčím, / když jest se mi skrčil?“), Erben ho úplně přeformátoval, udělal z něj brutálního mačistu:

KAREL JAROMÍR ERBEN

ZAPISUJÍCÍ SI
LIDOVOU MOUDROST
VLASTNÍM PÉREM.

*Až já půjdu z krčmy,
moje ženo, mlč mi!
Až já půjdu opilej,
ty mne, ženo, podpírej!*

A někdy to bylo ještě horší,
třeba v kusu, který zní
u Jeníka následovně:

*Sral, sral, sral,
trávy se držel;
tráva se mu utrhlá
a on upadl do hovna,
zmazal si prdel.*

Verze přijatelná pro tehdejší vymítače tělesného ďábla, kteří definovali národněobrozenecké mravy, dopadla následovně:

*Smál se, smál
a trávy se držel;
tráva se s ním utrhlá
a on seděl tak zhola;
smál se, smál
a trávy se držel.*

TOHLE TEDA
ZAPÍŠU JINAK.
DYŽ BY ČEŠI
VYPADALI
JAKO TOTÁLNÍ
PRASATA...

Taky Božena Němcová (1820–1862) natrefila během svých folklorních sběrů na prasárny. Na rozdíl od Erbena je ale neničila, nepromítala do nich své sexuální frustrace – jen je ve své kolekci zašifrovala (azbukou). Našly se u ní třeba následující skvosty.

První:

*Daua som mu, daua, na misočku múky,
aby mi nekládou na mú pičku ruky.*

Druhý:

*Pod borovičku česala pičku,
plakala, fíkala, že má maličku.
Prosila od boha rosy,
aby ju narostly fusy.*

Třetí:

*Žalo děuče, žalo rež a trhalo vičku,
mělo bělé kolená, kučeravú pičku.*

Mimochodem: Němcová i Erben – respektive jejich opus magnum *Babička* (1855) a *Kytice* (1853) – se dočkali velmi rychle parodií. Mnohdy pěkně ostrých, špičkových vulgaritami v řeči i jednání vybraných postav. Důvod takové reakce je zřejmý, a je vlastně sympatický. Anonymovi nešlo tentokrát o nic jiného než vrátit národního klasika rovnýma nohama zpátky na zem, mezi lidi, a přičarovat jeho duchu ztracené tělo. Zatímco první parodie vybraných básní z *Kytice* (hlavně „Svatebních košil“) se objevily tiskem ještě za autorova života – parodicko-blasfemické zúctování s autorčiným románem, nazvané „Babička vulgaris“, je nejspíš dílem meziválečným, vzniklým zřejmě v kreativním prostředí pražského studentstva. Pár odstavců na ukázkou:

„Babičko, babičko! Půjdeme na zámek, vid!“

„Do prdele půjdete, parchanti jedni! To abyste se tam zas přežraly a potom všechno posraly... No jako posledně!“

Ale když Vítek jinak nedal a i Barunka pořád prosila, nakonec tedy šli. Ale co krok – to prd.

„Zatracený kyselo,“ vzdychne babička, „bodejť bych se ještě na tom zámku sama posrala.“ A Vítek si skutečně přál, aby se tak stalo, a těšil se, jak si do toho paní kněžna stoupne atlasovým střeвиčkem.

Na louce vonělo mezi materiďdouškami těž tulákovo hovno. Od splavu zazníval zoufalý nářek Viktorčín.

„Babi, proč ta kurva vždycky tak brozně řve...?“

„Járku, děti, až vyrostete, poznáte sami, že když ženskou svrbí kunda, je to horší nežli podebraná pata.“

Jen přišli na zámek, začal si Vilímek hrát s jednou drahou soškou.

„Nech ji ležet,“ napomíná jej babička, „máš ruce voššový a rozbijěš to!“

„Ale hovno,“ praví hošík, a v tu ránu mu soška vypadne a je napadří.

„Vidiš, já ti říkala. Staří lidé mají zkušenosti.“ Babička mu uštěďřila řádný záhlavec, že hned na místě škytnul a zároveň vysral hovno velké jak námořnický uzel. Nelenil však a kopnul je pod knížecí postel s nebesy.

„Tak, správně. Pořádek musí být,“ na to babička a šla zavolat paní kněžnu.

Obě daly pracně kousky sošky andílka k sobě a zbyl jim už jen ten malý kousek dole.

„Toto bývá vždy jen nahoru,“ vece stará.

„Ale kdež, to přece visí pořád jen dolů,“ odporovala jí urozená. To však babičku nasralo.

„Kurva fix, však jsem jich už něco viděla, celé tucty, a všichni, všichni stáli takhle nahoru a byli přitom tvrdí!“

Paní kněžna poodstoupila k oknu, zaměřeným zrakem hledíc do dále. Setrvala zde dlouho, provázějíc tak odcházející děti s babičkou zrakem, a nakonec si povzdechla, trochu závistivě, ono: „Šťastná to žena!“

MÁM PRO
BABIČKU
PĚKNOU
RAKVIČKU.
HMM...
TO JE ASI
NEPOUŽI-
TELNÝ...

NEVÍME, ZDA
A KOLIK TOHO
BOŽENA NĚM-
COVÁ VYMYSELA
NA TOALETĚ, ALE
MOŽNÁ ŽE NĚCO
ANO.

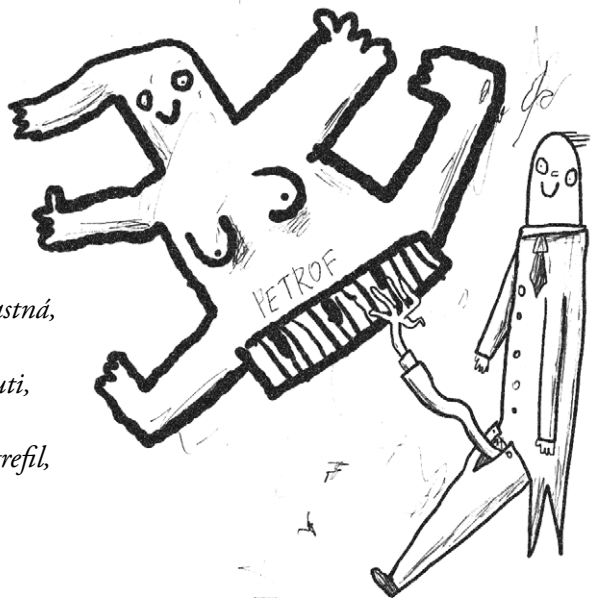
Na osvětovou práci Jeníka z Bratřic navázal ve velkém Karel Jaroslav Obrátil (1866–1945), všestranný kulturní osvěťář, autor monumentálních *Kryptadií*, původně patnáctisvazkových „příspěvků ke studiu pohlavního života našeho lidu“, vydávaných v autorově vlastní režii v letech 1932 až 1939. Zahrnují básně, písně, aforismy, a navrch objemný slovník. Tolik prasáren lidových i umělých před ním ani po něm ještě nikdo nesebral – a sotva sebere. Jenže Obrátil byl prokletý. Jeho široký duch, který bral za naprostou samozřejmost, že člověk má pudový základ a že „mrdání“ a „sraní“ k němu patří stejně jako dýchání, celoživotně narážel. Ostře a bolestivě. Na všechny ty pokrytce a slabochy, co si vlastní nemohoucnost a omezenost řeší pomluvou, udáváním, zákazy. Ve finále ho sice umučilo pražské gestapo, čili Němci, ale předcházející dekády ho týrali jeho spoluobčané – Češi. Fandové národněobrozeneckého snažení pod praporem puritánství. Obrátil jim nastavil zrcadlo, v němž se rozhodně nechtěli vidět. A mnozí nechtějí dodnes. Co říkáte následujícím ukázkám vy?

První:

*Hop, šup, Marjáno,
vystřč piáno,
ať si zabrnkám,
než bude ráno.*

Druhá:

*Ach, já holka přenešťastná,
čeho jsem se dočkala,
chtěla jsem si uprduouti,
celá jsem se posrala.
Můj milej se k tomu trefil,
to mě nejvíc mrzelo,
neb mi ještě u prdele
kousek hovna viselo.*

TOŽ TOTOK JE NECHUTNÉ!

Třetí:

*Jak krásná je naše ves!
Měsíc svítí jako prase,
kocour šoustá na terase,
na trávníku pod kaštanem
mrdá statně Káča s Janem,
na ulici hovno smrdí,
hlídač v boudě klidně prdí
a u dveří sere pes...
Jak krásná je naše ves!*

PODNETNÉ OTÁZKY K NÁVAZNÉMU STUDIU

1. Jak se řekne jinak „jinotaj“?
2. Proč se zdejší národní obrození tak úzkostně vyhýbalo lidské tělesnosti a související sexualitě?
3. Kdo ze současných českých spisovatelů si dělá románovou legraci z mystifikátorské dvojky Václav Hanka–Josef Linda?
4. Znáte nějaké další sběratele českého folkloru z doby Erbena, Němcové a Jeníka z Bratřic?
5. Víte, jaké bylo občanské povolání Karla Jaroslava Obrátla?

OBRÁTIL BYL PRASÁK